

Ansættelsen af hele dette store Personale skalde være aldeles overgivet til Regjeringens Skjøn, uden at nogen som helst Beslutning om Bestillingsmændenes Antal og Løn toges af Repræsentationen. Jeg tør sige, at det er en fuldstændig Illusion at troe paa en saadan Afholdenhed. Men dersom først den personelle Side af Budgettet kommer ind under de aarlige Beslutninger, troer man det da muligt at holde de andre Sider ude? Jeg taler i dette Dilemma slet ikke om, hvad der er rigtigt eller ikke rigtigt, men jeg ønsker blot at faae gjort Rede for, hvad der er Tale om. Jeg har allerede sagt, og jeg gjentager det, at jeg veed, at Sligt kan lade sig gjøre; jeg veed godt, at der gives Statsdrift af Jernbaner; men jeg spørger: Hvad er det, man vil? Vil man virkelig have alle disse Driftsspørgsmaal ind under den aarlige Finantslovs Behandling? Hvad der ikke lader sig gjøre, det er for Alvor at troe paa, at man ved de almindelige Udtryk, som findes i Forslagets § 3, kan vente, at Sagen skalde blive heelt overgivet til Regjeringen, der da skalde tilfredsstille alle billige og ubillige Krav fra Publicums Side, uden at Regjeringen til samme Tid underkastes et stadigt vøgende Tryk af Rigsdagen og navnlig af dem, der ere ivrigt i at mene, at al Befordring skal stee paa den bekvemteste og billigste Maade uden Hensyn til Statens finansielle Krav og Lærv. Et saadant Tryk vil jo være nundgaaeligt.

Det er saaledes Forslagets § 3 og dets § 1, som gjøre, at jeg, selv om jeg havde mindre Betænkelighed ved den hele Forandring af Systemet, end jeg har, aldeles ikke vil kunne stemme for det foreliggende Forslag, og jeg kan ikke Andet end paa det Bestemteste opfordre baade det ærede Udvalg og Regjeringen til at overveie, om dette virkelig er deres sidste Ord i denne Sag. Maa ske vil man nu sige mig: Vi have jo en tredie Behandling; lad os først see, om Thingets Fleertal billiger Tanken. Men mine Herrer, derimod er der en meget alvorlig Indvending at gjøre, og det er den, at der her foreligger et Lovforslag;

jeg troer, at naar der forelægges os et Lovforslag, og det et Lovforslag, som gjør Befordring paa under saadanne Forhold at træde istedetfor Regjeringens Hovedforslag, da have vi et billigt Krav paa, at Forslaget træder frem med de fornødne Bestemmelser, og at disse ikke først søges tilføiede efter 2den Behandling. Jeg anseer det, som sagt, for umuligt, at de ærede Medlemmer virkelig have villet, at dette skal være Lovens endelige Skikkelse, eller at den høitærede Minister kan ville modtage et Lovforslag som det nærværende uden nærmere Tillæg; men, hvis man vil give mig Ret heri, er det dog vel klart, at det er en meget mislig Stilling, hvori vi komme, naar Sagen saaledes forelægges ufuldstændig til 2den Behandling, thi hvad bliver det Hele da i Grunden? Hvad bliver det hele Forslag saa Andet end et Forslag til en en abstract Resolution? Vor Votering bliver kun en Votering over et Duffe eller en Hensjilling, og jeg vilde da have anseet det for langt heldigere, om man havde benyttet Resolutionsveien, thi, dersom Thingets Fleertal, efterat have drøftet Sagen, havde meent, at Statsdriften virkelig nu burde foretrækkes, og Regjeringen derhos sluttede sig til denne Anskuelse, saa kunde vi have ventet, at der af Regjeringen vilde blive forelagt et Lovforslag, med Hensyn til hvilket man da i Rigsdagen itide kunde være betænkt paa at stille Endringsforslag; men, dersom Udvalget eller Regjeringen, som jeg har hørt Anthyninger om, nu forbeholder sig Endringsforslag til 3die Behandling, er det indlysende, at vi Andet komme i en vanstelig og mislig Stilling; Sagen foreligger da i Virkeligheden kun eengang; der bliver saagodtsom ingen Mulighed for at prøve paa at faae den stillet paa en bedre Maade, naar den først til 3die Behandling foreligger i den Skikkelse, som den egentligt skalde have havt ved 1ste Behandling. Mig forekommer det, at, dersom Thinget i det Hele anseer det for rigtigt at gjøre en saadan Opfordring til Regjeringen som den, hvorom der her er Spørgsmaal, maa den helst begrænses saaledes, at